

„Slava și misterul cuvântului scris”

7 octombrie 2004

Gili Cârstea

Vorbind despre autoritatea divină a Bibliei, sora White pătrunde într-un domeniu care ar trebui să devină cât mai curând singurul subiect de cercetare pentru ucenicii lui Hristos. După ce face o paralelă cu hrana fizică, ea spune că principiile Scripturii adunate în suflet sunt capabile să producă schimbări dramatice de comportament. Apoi continuă așa:

„Suflete care au purtat asemănarea caracterului lui Satana sunt transformate după chipul lui Dumnezeu. Schimbarea aceasta este în ea însăși minunea minunilor. O schimbare realizată prin cuvânt este una dintre cele mai profunde mistere ale cuvântului. Nu o putem înțelege; putem doar crede că ea este, așa cum declară Scriptura, ‘Hristos în voi, nădejdea slavei’ – Col 1:27.

O cunoaștere a acestei taine procură cheia pentru toate celelalte. Ea deschide sufletului comorile universului, posibilitățile dezvoltării infinite” (Ed 171, 172).

În aceste puține cuvinte există cea mai serioasă declarație în favoarea puterii creatoare a cuvântului lui Dumnezeu astăzi, când tot mai mulți dintre noi se lasă îmbiați de o „știință pe nedrept numită astfel.” Nu ne vine să credem că „Hristos în voi” este un domeniu de cercetare de o profunzime extremă și că el este o cheie pentru înțelegerea tuturor celorlalte mistere ale planului de mântuire. Domnul ne spune însă că o înțelegere a acestei taine deschide în fața sufletului comorile universului și oferă acces la sursa dezvoltării infinite. De ce oare nu devine acest domeniu, cu adevărat științific, preocuparea poporului rămășiței? Cum se face că, deși ni s-a oferit cheia pentru seiful în care sunt păstrate comorile universului, noi ne mulțumim cu o înțelegere atât de superficială? Dacă „Hristos în voi” este o asemenea cheie, cum se face că demnitarii bisericii o numesc panteism și new age?

Descoperirea profetică adaugă încă o profunzime acestui subiect. Paragraful continuă astfel:

„Această dezvoltare este obținută printr-o permanentă descoperire a caracterului lui Dumnezeu – slava și misterul cuvântului scris” (Ed 172).

Astfel, dezvoltarea infinită pe care o oferă cheia care este „Hristos în voi” nu este altceva decât o permanentă descoperire a caracterului lui Dumnezeu. Nu acesta este rolul Duhului Sfânt locuind în inima omenească? Nu acesta a fost scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, de a locui în fiecare ființă creată, „de la serafimul luminos și sfânt până la om”?

Dacă „slava și misterul” Bibliei este caracterul lui Dumnezeu, nu ar fi înțelept din partea noastră să folosim cheia – părtașia de natură divină – spre a descoperi permanent comorile

universului? Hristos spunea cărturarilor zeloși că Scripturile sunt o mărturie despre Sine, că doar o cunoaștere a Tatălui și a Fiului poate oferi cuiva comorile nesfârșite ale universului.

Cărturarii zilelor noastre și-au pus pana la lucru pentru a combate ceea ce Dumnezeu numește „taina evlaviei,” în termenii de azi „secretul religiei.” Fără locuirea Duhului Sfânt în templul sufletului, toată agitația din biserică nu este decât deșertăciune și goană după vânt, evlavie fără putere.

Ce ar mai putea să facă cerul pentru noi ca să pricepem că slava și misterul Scripturii nu este nimic altceva decât caracterul lui Dumnezeu, atât de greșit înțeles la această oră târzie a istoriei?
